

se ti bo Miren. Kje je tvoj ponos? Roka na ograji drhti. Segla bi rada po žici, da odžene zvonov glas tesnobo. Pomagaj, ljubi in dobri sv. Anton!

Boječe, proseče, se razlije zvonov glas, zamira komaj rojen. Tresla se je roka, ki je zvonila. Torini se nasmehne. Je to Sofija Grnovičeva? Bolehna, stara voha, velih ram in trudnih potez? Ne. To je ona! Obraz njegovih sanj. Lotos, čudoviti, beli cvet! Plemenitost ji žari raz čelo, nedolžnost in dobrota trepeče na ustnah, globoke oči skrivajo plaho, kar je sveto deviškemu srcu. Ne boj se me, moj lotos, moj beli cvet! Iskal sem te, zdaj te utržem, ponese s seboj. Če ti ne teže nežnih ram vreče zlata — nič za to. Morje je dom mornarja. Daleč od očetovih upnikov si postaviva dom, daleč od zavistnega sveta. Našel sem te in te ne izpustim...

Naglo in strastno, kakor curek vroče vode hite besede iz Torinijevih ust, ko poklanja neznani znanki glavo in srce: „Jazon sem. Iščem poti do solnčnega morja. Jezersko rožo iščem, zemlje najlepši cvet. Brez nje ni več sreče za mornarja. Povejte, krasna vila teh gora, kod najdem pot do nje?“

Umela je Sofija: uslišal jo je sveti Anton. Torini je ni pozabil, nosil jo je v srcu kakor ona njega. Bogatarjeva ga je ustavljala, sveti Anton ga je poslal do nje... Resno so se nasmehnile modre zenice Sofijine, ko se je priklonila:

„Puščavnik tu, modri mož, čuva zaklade gora in reke, ve voda in src tajne poti. Blodeči mornar naj vpraša puščavnika. Pozvonim zanj — za?...”

„Torini Alfredo, kapitan Delphina.“

„Sofija Grnovičeva.“

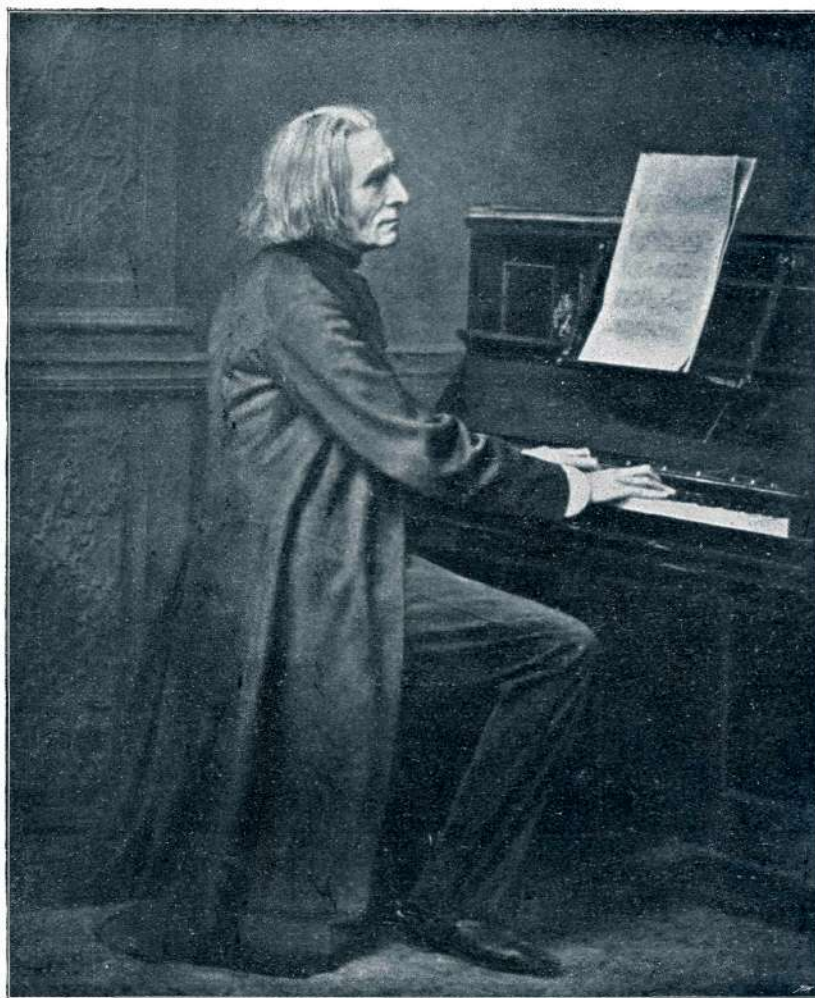
„Sofija?!...“

To krasno dekle da je Sofija, ona stara bolehna voha? O Bogatarjeva, kako zoprna je tvoja denarna prevzetnost, tvoja mlečnozoba razsodnost... Tu je duša, srce, razum...

Pozvonilo je jasno in veselo. Glas je hitel do vrhunca skal, se razlil po jasnem zraku. Sofija je zrla na rože, ki leže uvele na puščavnikovi knjigi. Prinesla jih je včeraj, danes naj ji dajo odgovor.

Vela roža zdrči raz knjigo, pade pred kapitanove noge. On jo vzdigne, vprašuje nestrpno: „Smrtnikom ni razumljiv govor cvetlic in duhov. Kaj pravi puščavnik?“

Resno ga je pogledala Sofija, slovesno je donela njena beseda: „Če hoče Jazon do solnčnega morja, do jezerske rože, naj zažge brodovje za seboj in naj si izteše nov brod.“

FR. LISZT, SLAVNI PIANIST IN SKLADATELJ

Torini je sklonil glavo kakor pod udarcem. Preteklost! Moral bi jo razkriti, se izpovedati, zažgati tako brodovje za seboj, iztesati si nov brod zvestobe, poštenega zakonskega življenja. Toda to ni popustljiva Bogatarjeva hči... Kako naj ji pove, njej? Jezerska roža ne pozna blata, zgražala bi se Sofija, ga odklonila...

Začudile so se kresnice, pregibala so se drevesa, streslo se je grmičje. Slovesno, kakor da prisega, je pozvonil tuji mornar. Dolgo se je tresel